

ABRIL 1870

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La darrera batalla de Verdún

—Ve't-aquí un altre Tots Sants amb més castanyes que panellets.

Els panellets

Ja son aquí. Ja han arribat. Venen de Madrid... Són els panellets de Tots Sants, que envia als barcelonins el jove marquès d'Olérdola, en forma de R. D. concedint a Barcelona el Dipòsit franc.

Però —oh dissort!— tant bon punt els barcelonins han tastat els panellets madrilenys, s'han trobat amb que són agres. I doncs? ¿Què ha fet el jove alcalde? ¿Com és que en presència seva i amb intervenció seva, ens han servit un tal present?

El Dipòsit franc ja està concedit. Molt bé... Però resulta que tal com ens el donen, no serveix. Molt malament... Fins el novíssim comte de Caralt, que tanta part ha tingut en la confecció de la pasta, ha fet al tastar els famosos panellets, una ganyota de contrarietat. Ni el R. D. arriba de bon troç a concedir una zona neutral com la de Cádiz, ni assenyala l'extensió que tindrà el Dipòsit comercial. En resum: que lo que ara cal fer és gestionar que s'adobi el R. D., per ésser inservible tal com ara està.

¿I per això tant soroll i tants telegrams, jove marquès? ¿I per això es disposen a empassar-se a la monarquia mitja dotzena de prohoms i de mitjos-prohoms que fins avui havien estat nacionalistes republicans? ¿I per això s'anuncia una imminent reial visita?

¡Ai, aqueixos panellets, que tenim por que se'ns indigestin!

DRET I NO PAS GRACIA

El cap de vintiquatre hores de haver-se tocat a gloria a Madrid per la concessió del Dipòsit Comercial, la comissió de zones neutrals el rebutjava per imprecís i exigü. Es un dret que se li reconeix amplament a Barcelona—diuen els ministerials. Es una gracia esquifida—asseguren els nostres. Com sempre, Madrid i Barcelona se divorcien quan se volien celebrar unes nupcies. Lo fatal retorna. Els deslliuraments de Madrid són sempre difícils per insuficiència mitral.

Indubtablement, amb la concessió del Dipòsit Franc hi ha el principi d'un aventatge i la possibilitat d'una prosperitat, però era de esperar que el regateig s'agafés a la lletra fosca de la disposició oficial, perquè no resulta gaire justificada la magnanimitat d'un ministre que's mostra pròdig amb una ciutat industrial i enemiga, quan ell actua de capità d'un poble agrícola, adversari del nostre Dipòsit Franc.

Ningú més interessat que la comissió de zones neutrals en obtenir un resultat en les seves gestions, i és precisament aquesta comissió la que's redreça contra el ministre, acusant-lo de tacanyeria. La premsa, en els primers moments, inclús *La Veu*—i el senyor Cambó l'acompanyava des de Madrid en el seu optimisme—accepta el Reial Decret, desenrotllant l'orgue regionalista, amb malícia que ara esdevindrà grotesca, la teoria de que si s'havia obtingut un aventatge ho devíem a la seva irreductibilitat que's pretenia minvar i combatre. Però la premsa, ja és sabut, pateix una incompetència deplorable. Lo que ella admira, la comissió ho rebutjava; lo que se pretenia era plena executoria, se dictamina ens posa en inferioritat respecte al port de Cádiz. La comissió, i això entranya una gravetat d'evidents efectes polítics, ataca les gestions fetes pels senyors Rius i Caralt, per als quals, més que per a Barcelona, semblava escrit el pròleg del Reial Decret. La maniobra que paralelment al Dipòsit Comercial se desenrotllava, sofreix una fallida. No ens satisfà—respon la comissió a dos dels seus representants. I afegeix: «Nosaltres seguirem les negociacions».

Acceptem l'aplicació de la llicència, perquè mai haurien d'haver-se barrejat les habilitats polítiques en un afer mercantil i ciutadà. S'ha volgut aixecar damunt de Barcelona, per a profit d'un partit lliberal, als senyors Caralt i Rius, i lògicament els agredits no's rendeixen. Radicals i regionalistes comprenen que el cop va contra els dos grans partits i se regiren contra una imperfecta que otorga als seus enemics polítics, davant de la gent, poders i glories fictícies. La culpa fou de Madrid, i a fè que varen ésser advertits de que no's podia presentar el Dipòsit Comercial com una cosa a agrair a elements que s'han interposat habilidósament entre Catalunya i el Govern, intentant substituir a la «Lliga Regionalista».

Nosaltres preguem un assenyat estudi del Reial Decret i un més gran afecte a Barcelona que als egoïsmes del clan polític. ¿Conseguiu un aventatge? Guardem-la. ¿Què és

imperfecta? Se modifica. ¿Que s'intenta donar títols falsos? S'aclearixen les glories. Perquè tenim por de que l'Alba, preconcebudament, amb tota l'alevosia d'un enemic racial, no hagi llençat el Dipòsit Comercial a les disputes dels nostres homes per a poder presentar la seva bona fè i la eternament insatisfeta irritabilitat catalana o la seva incapacitat per a accions de coherència i de sentit col·lectiu.

Aquesta disparitat planteja, además, un altre problema polític, el del viatge reial. La comissió de zones neutrals és el nostre petit i singular parlament. ¿Com recollir agraiment, si aquest parlament infirm rebutja el Reial Decret que havia d'ésser la estrella guiadora?

PARADOX

Jòc de nois

PER a la major part dels espanyols i, especialment, per a la totalitat dels madrilenys, la política és un jòc divertit i productiu en el que hi guanyen els que tenen més murrtesca i més habilitat.

Dels ideals només s'en parla en els mitjans d'oposició. En els ministeris els ideals no hi entren per a res. Tant els ministres que donen, com els polítics que demanen; deixen els ideals a la porta i parlen i obren segons els dicta la seva conveniència.

Les coses més series son resoltes, no obeint a un esperit de justícia, sinó a una combinació que res té que veure amb l'assumpte que es resol. Un exemple d'això l'acaba de donar el Govern, al concedir a Barcelona el Dipòsit Franc.

Era una concessió reclamada per Catalunya, des de molts anys ha. S'havia otorgat a Cádiz sense protesta de ningú. Quan va reclamar-la Barcelona s'armà un rebombori de mil dimonis. Per què?

En Paraiso, justament oblidat, i ell hauria d'agrair-ho, trobà una plataforma per a treure novament el cap i predicà a l'Aragó un odi salvatge contra aquesta Catalunya que acull amb generosa hospitalitat a la major part dels seus fills.

Els bladers castellans, enriquits escanyant pagesos castellans, cridaren contra el *egoïsmo catalán* perquè volia lliurar-se de les seves ambiciosos exigències.

Els polítics a la madrilenya, els periodistes *castizos* i tota aquella gent que no saben res de la *Puerta del Sol* enllà, s'oposaren amb tanta furia a les pretensions de Catalunya, que lo dels Dipòsits Francs va deixar-se córrer, i quan va apaivagar-se la tempesta, va concedir-se una mena de parodia que sols va aconseguir una indiferent arronçada d'espantes dels catalans.

Però ara convenia fer un partit lliberal a Catalunya. Els policíes ja havien nodrit de jogadors i barandes les llistes d'uns improvisats casinos lliberals. Faltaven personatges de fatxada i les simpaties d'alguna corporació prestigiosa i prodigant creus, es-

campant títols nobiliaris i concedint el Dipòsit Franc al port de Barcelona, s'ha cregut en Romanones, personificació d'aquesta política menuda, sortir amb la seva creant un partit lliberal per a oferir-lo al Rei en son pròxim viatge a Catalunya.

Aixís s'emporquen totes les coses. Quan les reclama la necessitat del país, tot són dificultats. Quan han de servir per a una habilitat política, tot va com una seda.

De tots modos, arri poc o molt. El Dipòsit franc quedarà i el partit lliberal haurà de pintar-se'l.

JEPH DE JESFUS

La victoria de Verdun

EL nom de Verdun, la ciutat lorenesa, acaba d'adquirir en la gran guerra nova i gloriosa actualitat. De sobte, inesperadament, els francesos han atacat les posicions alemanyes a la vora dreta del Mosa, i en una sola empenta magnífica les han preses triomfalment.

Després d'alguns mesos de terrible lluita, els alemanys quedaven deturats davant de Verdun. La plaça estava salvada. I la França estava salvada també. Però havia quedat posada al voltant de Verdun l'argolla germànica. Els moviments de les tropes d'aquella regió eren anguniosos a causa de l'estretor del terreny en què es movien. I podia succeir que, més endavant, els alemanys intentessin un nou esforç contra la plaça, de la qual només els separaven cinc quilòmetres, i aleshores Verdun hauria estat en perill altre cop.

Calia, doncs, rompre, o al menys aixampar, l'argolla alemanya. Calia donar lloc, donar aire, als exèrcits francesos en aquell importantíssim sector del front. I això és lo que acabem de fer les braves tropes directament comandades pel general Mangin.

Douaumont, el fort cèlebre, el punt culminant de la regió ha tornat a mans dels francesos. El comandant teutó s'ha rendit. I aquella posició de Thiaumont, presa i represa una dotzena de vegades, també està en poder dels francesos, els quals ja han arribat molt més enllà.

El pobre Kronprinz d'Alemanya, ¡i quin paper més trist fa en la èpica batalla de Verdun! En aquesta batalla tot és gran. Tot, menys ell, que cada dia apareix més ridícul.

FULMEN

Muertos

A semana pasada se celebró en Barcelona y en España entera, la fiesta de la raza. Las fiestas de nuestra raza, son las guerras, los pronunciamientos, los autos de fé y los tortos. Hay una cadena que une a los tascaltecas de Méjico con los de Gerona y con los parroquianos de nuestra Monumental. La fiesta de la raza, es la muerte. El espectáculo del toro, del torero, del caballo, del hereje agonizando ante la multitud cobarde. Las fiestas de España, son la Semana Santa y el día de Todos Santos. Recemos por nuestros difuntos, sobre todo, por nuestra difunta principal, la patria, la raza.

España está más muerta que mi abuela. España es el país de la muerte, es la tierra de los muertos, de los muertos vivos, mejor, de los muertos vivales. En este Egipto de Occidente, en este Egipto semieuropeo, los muertos mandan, los muertos viven, o vivo-tean, y nos matan a disgustos a los que nos resistimos a entregarla.

Es este un pueblo de fósiles, de cadáveres sin enterrar, por no tener dinero para comprar féretro, de fracasados que llevan la agonia en el alma, de desengañados antes de que los haya engañado nadie. Pueblo de melancólicos y de biliosos. Estamos tristes y

malhumorados porque estamos enfermos, porque no servimos para nada, porque no sabemos producir, crear y multiplicar la vida, porque no ganamos ni para fumar, porque somos impotentes, porque somos hijos de padres gastados o averiados y discípulos de maestros imbéciles o vampiros. Pueblo de cansados. Con esta única aspiración: no hacer nada, y no dejar hacer nada a los demás, para que no nos molesten. Sí, sí. A colarnos como una pieza de tela en una estantería, para que se nos coma la polilla y el polvo. A participar todos del Presupuesto. Sí, sí. Al Asilo, todos. Al Ayuntamiento. A la Diputación. A los Ministerios. A pedir limosna. A perder la dignidad. A vivir sin esfuerzo, sin angustia, sin tensión de nervios, y sin vergüenza. A vivir sin trabajar, a las costillas de la nación. Pueblo sin ilusiones, sin fé, ni esperanza, ni caridad. Que no cree en Dios, aunque es católico. Que carece de ideal nacional e internacional. Que no espera del cielo ni la revolución. Que no cree en Jesús ni en Lerroxx. Que no es germanófilo ni francófilo, (al menos de dientes adentro). Que es solamente neutral. Ahora España está más muerta que nunca. La guerra, no la perderán los alemanes. La perderemos nosotros. Ya la hemos perdido. Y sin comerlo ni beberlo.

Y la juventud tan tranquila. Es decir, si son jóvenes esos mozalbetes decrepitos, caducos, huecos y fúnebres como ataúdes, muertos de gana, tísicos de envidia, gaudules, agotados, sin amor a la hembra, sin amor al trabajo y a la vida, partidarios de la filosofía de no cansarse, de matar el rato.

País terrible éste. Hombres de ojos negros llenos de mansuetud o de locura qui-jotesca y de violencia epiléptica. Mezcla extraña de teólogos, de toreros, de mosqueteros, de caballistas y de pobres. Mujeres pálidas como presos, como inquilinos de clínica. De ojos también negros y brillantes de hambre y de fiebre. De carne exangüe, y un poco azulada, como si se iniciara en ella la putrefacción. Mujeres que parece que en ellas se haya apagado la tea de la fecundidad, se haya secado la vida, la fuerza de abrazar y de exprimir como una uva al varón.

País tremebundo. Tierra en donde las juventudes rebeldes, se pudren en las prisiones, en donde los hombres fuertes rabian como perros, y son perseguidos por la policía, por los jueces y por la malevolencia de los amigos. Tierra de ruinas, de Alhambras y de Escoriales, de Inquisición y de suplicio, de imperios perdidos y de colonias secesionadas. Tierra de miedo. Madre no respetada, madre no amada por sus hijos. Tierra de la Loca y del Hechizado, de reyes sayones y de duques verdugos. Campos sin trigos, puertos sin bajeles, fábricas sin ruido de maquinaria, estaciones sin viajeros, calles sombrías y solitarias, sin negociantes, sin amores, sin criaturas. Tierra yerma, sin árboles, sin yerba, sin agua, sin vegetación, sin consuelo, sin esperanza.

Mitología que torna

El bisnét de l'Hèroe

El frare cartuix a les trinxeres

— Com al convent, eh?
— Sí, noi; *pulvis eris, pulvis reverteris.*

Tierra cruel, sin piedad. Tierra de malas entrañas. País de trágicas bombas y de trágicas ejecuciones: Rull, Clemente García, Rizal, etc. País del garrote vil, de multitudes ametralladas y fusiladas, y de ministros asesinados o heridos: Maura, Canalejas, Cánovas, etc. De rey perseguido por los magnicidas. País en que se vive amargado siempre por la muerte. Las preocupaciones actuales de Barcelona, son el tifus, la cripta de la Sagrada Familia, el monopolio de los ataúdes y los reos de Ceniceró. La muerte, siempre la muerte. Y cuando no la muerte, el hambre, las huelgas, las subsistencias. Aquí siempre hay un condenado en capilla, siempre tenemos un toro a dos dedos de la espalda, siempre hay una boca torcida que está recitando las siete últimas palabras de Cristo.

Nuestra religión, es la religión de la muerte y de la nada. La religión de las catedrales vacías. La religión de la pobreza, de la castidad. de la obediencia. La religión de la ceniza y del ayuno. Aquí aun ayunamos por penitencia, como si nuestra escasa refacción, como si esa ración de soldado con que engañamos cotidianamente al vientre, no fuera un riguroso y extenuante ayuno.

Nuestra política, es una política sangrienta y mortal. Granollers, San Feliu, Salt, son nombres bien elocuentes. Nuestros diputados, pasan el tiempo pidiendo amnistías e indultos. A nuestra monarquía enferma, no acaba de vigorizarla el sport. Nuestros gobernantes todos hacen olor de carne podrida, todos son gobernantes de un día, gobernantes en crisis perpetua. Nuestros anarquistas carecen de arrestos para poner una bomba, y nuestros revolucionarios le tienen un miedo cerval a la revolución. Viven del recuerdo de Morral y de Ferrer, como los republicanos, del de Ruiz Zorrilla y de Pi. El jaimismo, ese partido de la muerte, es el único que tiene una juventud estridente y militante, capaz de hacer una Semana Trágica al revés.

Nuestra literatura, nuestra escuela y nuestra prensa, también están muertas. Nuestra literatura, es una literatura sin virilidad, sin sangre, Escrita por infusorios, por plumíferos hidrocefalos. Toda, artificio y embuste. Exaltadora del hidalgo galbán y de la inútil hembra doméstica. Nuestras escuelas parecen sepulcros, en los que hormigean los niños, como gusanos rubios, en torno del cadáver de la ciencia moribunda y del maestro escualido. La Universidad parece una neotafía, el despacho central del monopolio de las Pompas Fúnebres, en donde se congregan los muertos que llegan de las filiales. A la prensa, para que no desaparezca, le ha de costear el Gobierno el papel. Pronto le habrá de pagar la impresión, la administración, etc. Tanto vale que la suprimamos. No se perdería gran cosa. El único periódico que vive con holgura, es el periódico funerario de la calle de Pelayo, el de al lado de la Egipcia, el de las escuelas. Papel muerto, sin ideas. Vive de la muerte, anuncia la muerte y siembra la muerte y el sueño. Monstruo antediluviano, periódico panteón.

Oremos por los muertos el día de Todos Santos. Oremos por la muerte principal, por España. Por la España de las glorias muertas, de Pelayo, del Cid. Por la España de las muertas ciudades, de Toledo, Burgos y de Teruel, la de las momias, capital espiritual de esta nación de momias también.

ANGEL SAMBLANCAT

Com les gasten els homes de la Kultur

Diu En Valentí Torres en les seves memòries que acaba de publicar amb el títol de «Un espanyol presoner dels alemanys».

«Una tarda, en el Faubourg Poirier (Valenciennes), vaig ésser testimoni del incident que segueix:

Un oficial alemany marxava montat en una bicicleta. Va trencar-se a aqueixa una roda i l'oficial començà a renegar en la seva llengua. De prompte's calmà. Havia vist a un xicotet que s'apropava, pedalejant vigorosament. Se li acostà, el detingué i l'obligà a baixar de la màquina; pujà a la bicicleta de la criatura i deixant-li la seva trencada es disposà a emprendre la marxa.

Però el noi començà a exclamar-se i a plorar dient que hauria de pagar-la, que no tenia diners i que son pare l'apallissaria. Jo m'hi vaig apropar per a consolar-lo quan de prompte vareig sentir un gran estrèpit. Era que el oficial tornava montat en la bicicleta del noi. Vareig creure que, compadescut de la desesperació d'aquest, l'hi anava a tornar la màquina. Però les coses passaren d'altre modo:

Quan estigué aprop, l'oficial cridà en francès.

— Calla, *apache!*

I li disparà un tret de revòlver.

El noi caigué a terra; la bala li havia atravesat un braç.»

Foment, Foment

A fa uns dies. Era en un moment de certa efervescència. Una persona, diguem-ho clar, una senyora molt coneguda, parlava amb un senyor molt conegut, en un viatge. Aquest senyor era senzillament un Caralt qualsevol, president d'una entitat famosa.

Al cap d'uns dies, misteriosa i insospitadament, nasqué a la llum social, el senyor Comte de Caralt.

Al «Foment» es discutia, es parlava, es debatia...

La qüestió del dipòsit comercial, del port franc... Les moltes qüestions que d'aquí es deriven... Comerciants, industrials, fabricants, etc. senten la febre dels seus negocis recollits en la tebior empalagosa del «Foment». Dels alts sifials plouen insinuacions falagueres.

A la «Lliga» creuen que s'ha de fer alguna cosa. L'Ajuntament deu ocupar-se de aconseguir declaracions del Govern respecte al dipòsit comercial, al port franc, etc.

L'alcalde és a Madrid i sembla que s'ha tornat mut.

A la «Lliga» creuen que s'ha de fer alguna cosa. En Durán posarà en joc les seves habilitats. Es necessari que la gent vegi que els regionalistes s'en ocupen de tot això.

A la «Lliga» creuen que s'ha de fer alguna cosa.

I es fa. L'Ajuntament telegrafia que sortirà cap a Madrid una comissió. L'alcalde contesta que no hi ha necessitat, que tot va bé...

Un diari dona la notícia de que potser molt aviat Don Alfons visitarà Barcelona. El Comte de Caralt somriu.

Al «Foment» hi han correduces, discussions, conferencies.

El Rei ha firmat el Decret.

A la «Lliga» creuen que s'ha de fer alguna cosa.

L'alcalde no torna encara.

Al «Foment» hi han correduces, discussions, preparatius, conferencies. Parem la orella: Parlen del viatge del Rei. Se sent: «Es precis que sigui un gran èxit.»

El Comte de Caralt somriu.

I allà, lluny, aquella coneguda senyora... riu descaradament.

MARCEL

Heu vist al Congrés, are ha sortit un senyor propietari d'un diari militar dient que lo de Girona era culpa dels paisans, que'ls Carrion & Co son uns serafins, que tenien les novias devant d'un convent i que'ls giro-nins les insultaven. Fa riure, eh?

Si un servidor hagués sigut diputat m'hauria posat a recitar el «Tenorio» i hauria sortit allò de:

«Y se oculta en la ocasión, es tan vil como el ladrón...»

etc, etc, etc.

Perquè nois, la veritat, trobo que ja està mal fet, cometre delictes però després negar-los i volguer que se la carregui un innocent encare és molt pitjor.

Un pitjor hi ha després de tot i és que ja poden cridar en Domingo i en Samblancat i en Ventosa, ja veuràn com el Congrés dona la raó al senyor Amado o Amuedo o com sigui i que resultarà que els militars encare en feren poc i que amb sis o set morts la cosa hauria resultat més divertida.

Sembla que han donat una mena de dipòsit franc, sembla que'l conda de Caralt i el Marquès d'Olèrdola n'estaven molt satisfets, sembla que ara surten que hi troben taps. La veritat servidor amb això no hi enten res però m'alegraria de que sortís malament, no per res; per fer la tinyela al conda i al Marquès. Ja m'estan empipant, sobre tot el conda. És mes antipàtic...! Una vegada vaig anar per comprar-li un sac i si es descuida li escupo a la cara. No he vist persona amb més urc.

I are, nois, avui s'ha de trincar fort. ¿No vos heu enterat encare de la gran victòria francesa allà a Verdún? En una hora han recuperat lo que en mig-any els boches havien pogut guanyar.

Si jo fós el Kronprinz me tiraria de cap al pou, però com que no ho soc me limito a dir-vos:

Per la França immortal! Bevem-hi.

MORITZ IV

Dissabte, dia 4 de novembre

NÚMERO EXTRAORDINARI

DE

La Campana de Gracia

DIADA DE MORTS

8 planes

10 cèntims

SONATA XV

mi tant se m'endona que en tingui vint com que en tingui trenta. La qüestió és que sigui la reina guapa i que vagi posan. infants al món. Referent ant aquest particular seria la preferida del Emperador del gran Napoleón.

Napoleón, Napoleón aunque sea de cartón. Siempre será Napoleón.

En fi, que vagin fent, després de tot no vindrà d'un. Lo únic que m'empipa és que tirin canonades i fassin ploure.

El secret dels Estats Units

¿Per què l'Oncle Sam—pregunten, estranyats, molts ciutadans—tolera amb tanta patxorra que'ls submarins alemanys tirin a fons els seus barcos? ¿Com és que un poble tan brau i tan poc amic de bromes aguanta sense xistar semblants atacs i, si arriba a queixar-se, en algun cas, ho fa en forma tan modosa, que'ls tranquil·lissims germans amb prou feines se l'escuchan i segueixen disparant torpedos i mes torpedos contra el pabelló estrellat?... ¿Com s'explica aquesta calma? ¿Per què, posant punt final a tants atropells, no's llença amb els seus acuirats a defensar el dret marítim, trepitjat pels alemanys, i mirant, de pas, si acaba aquesta guerra bestial que es la vergonya i l'aprobi del vell món civilitzat?...

¡Oh candidès!... ¡Oh ignocencia!... ¡Atrevir-se a preguntar per què els Estats Units callen!... Això no sabeu, companys? Aneu allí, i demaneu-los d'on han sortit aquells sacs plens d'or que en ses caixes guarden; digueu que us deixin donar una mirada als seus llibres i indagueu com han guanyat els mils milions que en vint mesos han pogut anà apilant. Seguiu les fàbriques d'armes, i les d'acer refinat i els tallers de pirotècnica i les agències i els bancs. I quan a l'orella us diguin que allò es el fruit que ha donat el mal arbre de la guerra, ¿sabreu veure un ziquet clar per què aquells bons senyor callen davant dels cops alemanys?... L'Oncle Sam sab molt de comptes i ha dit:—Mentres durarà la gresca, perdré alguns barcos «previament assegurats», però ¡quina borratxada d'ingresos!... ¡Quin devassall de milions!... Nada, que rodil!... *Puede el baile continuar.*— Aquí teniu el misteri perfectament explicat. La humanitat?... La vergonya?... Ca, ca!... El calaix, el calaix!...

¿Sabeu, l'Oncle Sam, quin dia de segur s'enfadará i aixecará una protesta que'ns deixarà espèrrats?... Quan aquest sarau s'acabi. ¡Ai!... Llavors seran els planys, i els crits i les revolades!... ¡Llavors si que plorarà, al veure que'l gran negoci tot de cop se li ha estroncat!...

C. GUMÁ

Al front rus, combats parcials, que no han produït cap modificació important. Al front italià, la intensa activitat de l'artilleria italiana fa preveure una pròxima gran ofensiva, especialment en la direcció de Trieste.

Al front romanès, les coses no van bé. En Mackensen ha donat un altre cop a la Dobruja, apoderant-se del port de Constanza i de Cernavoda. En alguns passos de la frontera de Transilvania, els romanesos també han cedit.

Al front de Macedònia, els serbis han aconseguit al sud de Monastir, nous brillants èxits parcials que els han permès avançar alguns quilòmetres.

Per mar

Un submarí anglès ha torpedejat en el mar del Nord al creuer alemany *Munchen*, averiant-lo seriament.

Per l'aire

Com més va, mes sovintegen els atacs de les esquadres aèries aliades contra les fàbriques de guerra alemanyes. Per la banda del Rin, els atacs han estat molt nombrosos i eficaços, essent incendiats diversos establiments i magatzems.

GRAN èxit d'En Melquiades Alvarez en el miting de Sueca. Els informadors diuen que allò va ésser un «hermoso despertar.» Doncs mirin, si és veritat, valdría la pena de que continuessin mitingant per tots els altres pobles. Perquè tota Espanya és Sueca. Vui dir que tots els espanyols ens fem el *suec*

L'Alcalde Rius i Rius ha enviat, des de Madrid, un telegrama al nou bisbe de Vic dient-li que li besava l'anell. Es el millor sistema: besar per telegrama. Aixís no s'hi deixen babes.

Diu un telegrama: «El Gobernador civil de Barcelona señor Suárez Inclán ha dado por terminado hoy su veraneo»

No hi ha com ésser de l'olla, per a fer allargar l'estiueig fins a Tots Sants.

El «Círculo Reformista» ha acordat traslladar-se a un local més gran. Mitja dotzena i ja no hi cabien; oi que sembla estrany? Però és que, d'ençà que s'apropen a la monarquia, s'engreixen. Per això fan bé de buscar-se un pis més espaiós; més espaiós i més bonic. No fós cas que D. Alfons es dignés visitar-lo.

Al últim! Al últim ha sigut concedit a Barcelona el «Dipòsit franc.» Poden estar contents, els fabricants. Els obrers encara no. Els obrers no han de mostrar-se satisfets fins que's vegin el dipòsit plè.

Aquell ximplet de Royo Villanova, director de Primera Ensenyança i enemic de la nostra Llengua diu que vol venir a donar una conferència a Barcelona. Però diu que esperarà fer-ho després de la visita del rei. Es una mida de prudència. Si vingués abans, pot-ser després el rei trobaría Catalunya tota revoltada.

Tot-hom sab que la reina *abuela*, donya Cristina, continua sojornant a San Sebastián. Doncs bé, l'altre dia en Romanones va dir que en aquella capital «no quedaba ya nadie». Ara ja sabem qui és «nadie», senyor governant irrespectuós.

Els famosos projectes de l'Alba caminen amb un pas tan petit, tan curt, tan mequí, que ja pot ben predir-se que no aniran enlloc. Pobre Alba! Tan flamant, tan jove, tan ministre i ja tan fracassat! El prou voldría anar més depressa. Es dir, que els projectes anessin més depressa. Però En La Cierva i En Ventosa no hi estan conformes. Això és lo del conte d'aquell quinto que feia el pas massa curt: —¿Pero no tienes otro paso, so bruto? —Sí, mi tiniente, pero es más corto.

Abans de marxar cap a la seva diòcesis, el nou mitrat de Vich ha anat a despedir-se de la «Defensa Social». Allí l'obsequiaren amb un *lunch* i amb uns quants versos, com si diguessim una de freda i una de calenta. L'altre, en justa correspondència, els ha promés enviar-los des de Vich una benedicció i una llangonça.

Llover sobre mojado. Al comte de Lavern li ha sigut concedida la Gran Creu de Beneficència. Entre creus i corones aquest bon senyor aviat no podrà dir faba. Per a acabar de carregar-lo només falta que'l facin president de la Diputació, com *se susurra*.

En el teatre «El dorado» va estrenar-se amb regular èxit una comèdia que porta per títol *El bien público*. El bé públic en un teatre. No es cosa gaire original, per cert. Fins ara ha sigut tractat sempre per comedians.

S'ha concedit! Ja està! Però com que tot-hom volía port franc... francament, ara amb lo que ens han concedit ningú hi està conforme. Aixís dóna gust!

Ells tenen Constanza. Però nosaltres, constancia. A veure qui guanyará!

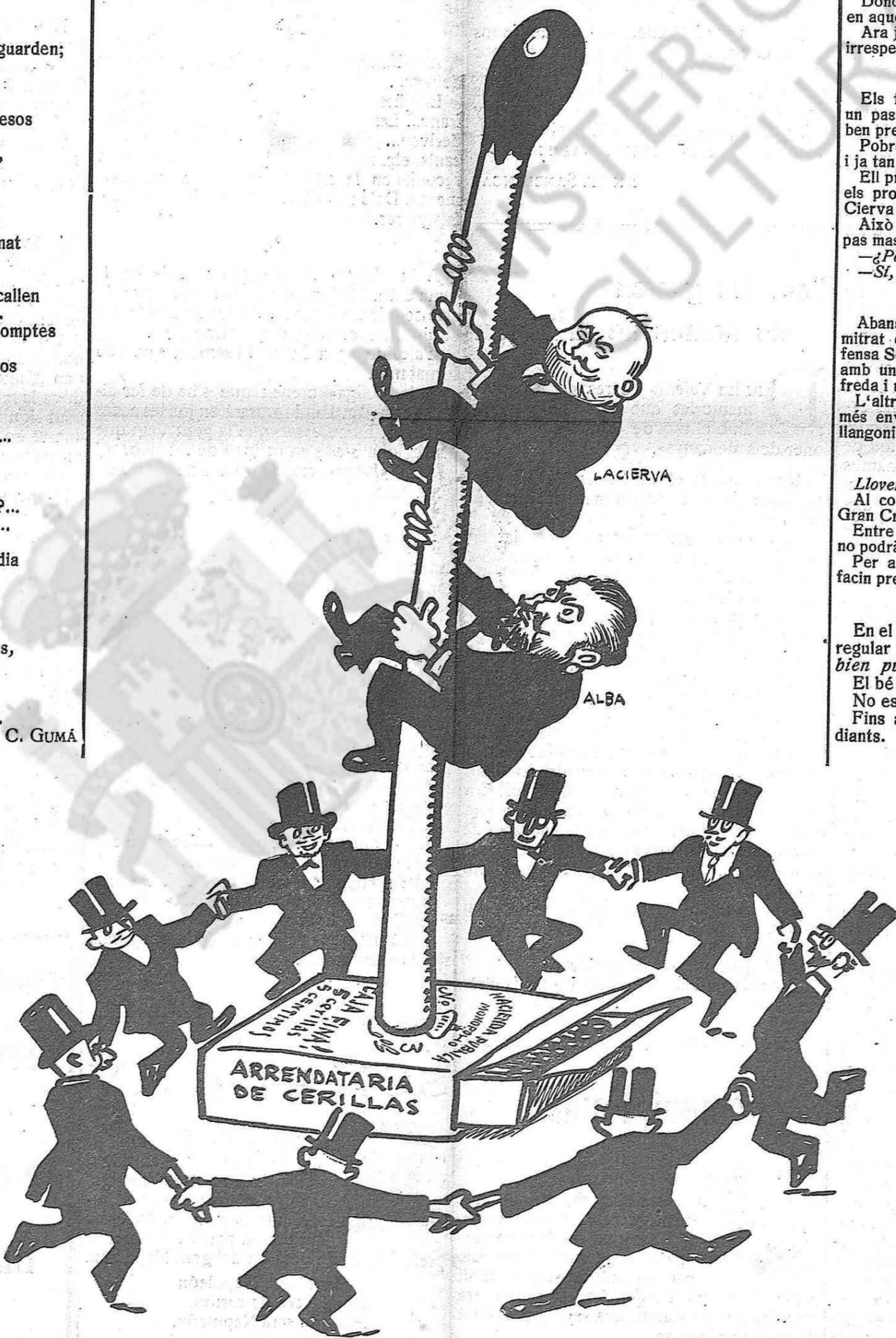
Sembla que a Madrid se sent molta pudor de crisi. Aixís ho diuen els que venen de per allí. Vet aquí les malalties del comte! A Madrid se sentirá pudor de crisi. Però a *provincies* sentim una altra pudor més fastigosa, que prové precisament de la *capital* i que ens recorda a Hamlet.

Suposem que aviat arribará el nostre batlle, marquès d'Olièrdola. Diu que volen fer-li una gran rebuda tots els *niños bien educados* de Barcelona. Vallcarca i Sans també hi volen enviar la seva aristocràcia.

Preguntaren un dia a una senyora, esposa de un diputat de la majoria. —Què tal el seu marit?... Quan parla en el Congrés? —Mai—respongué la senyora.—Ei només parla a casa, per demanar la sopa.

Imprempta La Campana i L'Esquella, Olm, 8.—Barcelona

La "cucanya" cerillera

—Apa, amunt, vatualisto!... Aquí no hi ha més qüestió

que interressi a la nació... que la qüestió del misto!

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 20 AL 26

D'OCTUBRE DE 1916

Per terra

Al front occidental, han continuat els combats parcials de la batalla del Soma, malgrat el mal temps. Els franco-anglesos han obtingut avenços en diferents llocs, fent uns 3.000 presoners.

Però el fet gros de la setmana és la ofensiva francesa a Verdun, començada el dia 24. Amb una sola empenta les tropes colonials del general Mangin, després d'una molt intensa preparació d'artilleria, van atacar les línies alemanyes en un front de set quilòmetres, avançant en alguns punts fins a tres quilòmetres de profunditat i recuperant les pedreres d'Haudromont, el caseriu i el fort de Thiaumont, el poble i el fort de Douaumont i els boscos de Fumin, Chapitre i la Cailllette. El nombre de presoners fets puja a 4.500. És un esplèndid, un magnífic triomf.